WYROK SĄDU (ósma izba)

z dnia 18 marca 2010 r. *

W sprawie T-94/08

Centre de coordination Carrefour SNC, z siedzibą w Brukseli (Belgia), reprezentowane przez X. Clarebouta oraz K. Platteau, adwokatów,

strona skarżąca,

przeciwko

Komisji Europejskiej, reprezentowanej przez J.P. Keppenne'a, działającego w charakterze pełnomocnika,

strona pozwana,

mającej za przedmiot stwierdzenie nieważności decyzji Komisji 2008/283/WE z dnia 13 listopada 2007 r. w sprawie systemu pomocy ustanowionego przez Belgię na rzecz centrów koordynacyjnych mających siedzibę w Belgii, zmieniającej decyzję 2003/757/WE (Dz.U. 2008, L 90, s. 7) w zakresie, w jakim w decyzji tej nie przewidziano odpowiedniego okresu przejściowego,

* Język postępowania: francuski.

SĄD (ósma izba),

w składzie: M.E. Martins Ribeiro, prezes, S. Papasavvas (sprawozdawca) i A. Dittrich, sędziowie,

sekretarz: B. Pastor, zastępca sekretarza,

uwzględniając procedurę pisemną i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 2 lipca 2009 r.,

wydaje następujący

Wyrok

Okoliczności powstania sporu

1 Belgijski system podatkowy dotyczący centrów koordynacyjnych, odbiegający od powszechnie obowiązujących uregulowań, ustanowiony został w rozporządzeniu królewskim nr 187 z dnia 30 grudnia 1982 r. w sprawie utworzenia centrów koordynacyjnych (*Moniteur belge* z dnia 13 stycznia 1983 r., s. 502), które było kilkakrotnie uzupełniane i zmieniane.

2 Możliwość skorzystania z tego systemu jest uzależniona od uprzedniego i indywidualnego zatwierdzenia centrum koordynacyjnego przez rozporządzenie królewskie. Aby centrum mogło zostać zatwierdzone, musi ono należeć do wielonarodowej grupy, której kapitał lub rezerwy wynoszą przynajmniej 1 miliard franków belgijskich (BEF) i której roczny skonsolidowany obrót wynosi przynajmniej 10 miliardów BEF.

Dozwolone są jedynie pewne rodzaje działalności o charakterze przygotowawczym, posiłkowym lub mającej na celu centralizację, a przedsiębiorstwa z sektora finansowego nie mogą korzystać z tego systemu. Po upływie dwóch pierwszych lat od podjęcia działalności centra muszą zatrudniać w Belgii taką liczbę osób, która odpowiada przynajmniej dziesięciu osobom zatrudnionym w pełnym wymiarze czasu.

3 Zezwolenie na prowadzenie działalności przez takie centrum jest ważne przez dziesięć lat i może być odnowione na kolejne dziesięć lat.

4 Przepisy podatkowe odnoszące się do centrów koordynacyjnych zostały zbadane przez Komisję Wspólnot Europejskich po ich ustanowieniu. W szczególności w decyzjach podanych do wiadomości w formie pism z dnia 16 maja 1984 r. i z dnia 9 marca 1987 r. Komisja ogólnie uznała, że tego rodzaju system, w ramach którego dochody centrów koordynacyjnych są określane w sposób ryczałtowy, nie zawiera elementu pomocy państwa.

5 Po wydaniu w dniu 11 listopada 1998 r. komunikatu w sprawie stosowania reguł dotyczących pomocy państwa do środków związanych z bezpośrednim opodatkowaniem działalności gospodarczej (Dz.U. C 384, s. 3), Komisja zbadała ogólnie ustawodawstwo podatkowe państw członkowskich pod kątem przepisów dotyczących pomocy państwa.

6 W związku z tym w dniu 12 lutego 1999 r. Komisja zażądała od władz belgijskich informacji odnoszących się w szczególności do systemu dotyczącego centrów koordynacyjnych. Władze belgijskie odpowiedziały w marcu 1999 r.

7 W lipcu 2000 r. służby Komisji poinformowały władze belgijskie, że prawdopodobnie badany system stanowi pomoc państwa. Zgodnie z art. 17 ust. 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania art. [88 WE] (Dz.U. L 83, s. 1) służby Komisji wszczęły procedurę współpracy, w ramach której wezwały władze belgijskie do przedstawienia uwag w terminie jednego miesiąca.

8 W dniu 11 lipca 2001 r. Komisja przyjęła, na podstawie art. 88 ust. 1 WE, cztery propozycje stosownych środków do przyjęcia w szczególności w stosunku do systemu dotyczącego centrów koordynacyjnych. Zaproponowała ona władzom belgijskim wprowadzenie do tego systemu pewnej liczby zmian, przewidując tymczasowo, że centra zatwierdzone przed przyjęciem tych środków mogą nadal korzystać z poprzedniego systemu aż do dnia 31 grudnia 2005 r.

9 Ponieważ władze belgijskie nie przyjęły stosownych środków, które zaproponowała Komisja, ta ostatnia, wydając decyzję, która została podana do wiadomości w piśmie z dnia 27 lutego 2002 r. (Dz.U. C 147, s. 2), wszczęła formalne postępowanie wyjaśniające zgodnie z art. 19 ust. 2 rozporządzenia nr 659/1999. Wezwała ona w szczególności Królestwo Belgii do przedstawienia swoich uwag i wszelkich informacji koniecznych do oceny spornego środka. Wezwała ona także to państwo członkowskie i zainteresowane strony trzecie do przedstawienia uwag i wszelkich informacji koniecznych do stwierdzenia, czy po stronie beneficjentów tego systemu istniały uzasadnione oczekiwania, które wymagałyby przyjęcia środków przejściowych.

10 Formalne postępowanie wyjaśniające zostało zakończone przez Komisję wydaniem w dniu 17 lutego 2003 r. decyzji 2003/757/WE w sprawie systemu pomocy ustanowionego przez Belgię na rzecz centrów koordynacyjnych mających siedzibę w Belgii (Dz.U. L 282, s. 25, zwanej dalej „decyzją z 2003 r.").

11 Zgodnie z art. 1 i 2 decyzji z 2003 r.:

„Artykuł 1

Obecnie obowiązujący w Belgii system podatkowy dotyczący centrów koordynacyjnych zatwierdzonych na podstawie rozporządzenia królewskiego nr 187 stanowi system pomocy państwa i jest niezgodny ze wspólnym rynkiem.

Artykuł 2

Belgia musi znieść system pomocy, o którym mowa w art. 1, lub zmienić go w taki sposób, aby był on zgodny ze wspólnym rynkiem.

Od chwili notyfikacji niniejszej decyzji nowi beneficjenci nie będą mogli korzystać z tego systemu ani z jego części, ani też nie będzie można przedłużyć obowiązywania tego systemu ani jego części poprzez odnowienie obowiązujących zezwoleń.

Jeśli chodzi o centra, które zostały zatwierdzone przed dniem 31 grudnia 2000 r., to system może zostać utrzymany aż do wygaśnięcia indywidualnego zezwolenia obowiązującego w dniu notyfikacji niniejszej decyzji, a najpóźniej – aż do dnia 31 grudnia 2010 r. Zgodnie z akapitem drugim w przypadku odnowienia zezwolenia przed tym dniem nie można już gwarantować – nawet tymczasowo – korzystania z systemu, który jest przedmiotem niniejszej decyzji".

12 Już w dniu 6 marca 2003 r. Królestwo Belgii zwróciło się jednocześnie do Komisji i Rady z wnioskiem o „uczynienie wszystkiego, co jest konieczne, aby centra koordynacyjne, których zezwolenie wygasa po dniu 17 lutego 2003 r., mogły prowadzić działalność do dnia 31 grudnia 2005 r.". Na podstawie art. 88 ust. 2 akapit trzeci WE wniosek ten złożono ponownie w dniach 20 marca i 26 maja 2003 r.

13 W dniach 25 kwietnia i 28 kwietnia 2003 r. Królestwo Belgii i zrzeszające centra koordynacyjne stowarzyszenie Forum 187 wniosły skargi o zawieszenie wykonania i stwierdzenie nieważności całości lub części decyzji z 2003 r. (sprawy C-182/03 i T-140/03, której nadano następnie numer C-217/03; sprawy C-182/03 R i T-140/03 R, której nadano następnie numer C-217/03 R).

14 Postanowieniem z dnia 26 czerwca 2003 r. w sprawie C-182/03 R i C-217/03 R Belgia i Forum 187 przeciwko Komisji, Rec. s. I-6887, zwanym dalej „postanowieniem w sprawie Forum 187", prezes Trybunału zawiesił wykonanie decyzji z 2003 r. w zakresie, w jakim zakazuje ona Królestwu Belgii odnawiania centrom koordynacyjnym zezwoleń obowiązujących w dniu podania tej decyzji do wiadomości.

15 Zgodnie z postanowieniem w sprawie Forum 187 władze belgijskie odnowiły centrom koordynacyjnym zezwolenia, których ważność kończyła się w okresie od dnia 17 stycznia 2003 r. do dnia 31 grudnia 2005 r. Za wyjątkiem czterech centrów, w przypadku których okres obowiązywania zezwolenia odnowiono na czas nieokreślony, wszystkie te zezwolenia, w tym także zezwolenie skarżącej – Centre de coordination Carrefour SNC, odnowiono na okres kończący się w dniu 31 grudnia 2005 r.

16 W decyzji Rady 2003/531/WE z dnia 16 lipca 2003 r. w sprawie przyznania przez rząd belgijski pomocy pewnym mającym siedzibę w Belgii centrom koordynacyjnym (Dz.U. L 184, s. 17), wydanej na podstawie art. 88 ust. 2 WE, za zgodną ze wspólnym rynkiem została uznana „pomoc przyznana, którą Belgia zamierza[ła] przyznać do dnia 31 grudnia 2005 r. przedsiębiorstwom, które w dniu 31 grudnia 2000 r. były zatwierdzone jako centra koordynacyjne na podstawie rozporządzenia królewskiego nr 187 […], które jednak traciły ten status pomiędzy dniem 17 lutego 2003 r. a dniem 31 grudnia 2005 r.". W dniu 24 września 2003 r. Komisja wniosła skargę o stwierdzenie nieważności tej decyzji (sprawa C-399/03).

17 W dniu 22 czerwca 2006 r. Trybunał stwierdził częściową nieważność decyzji z 2003 r., ponieważ nie przewidywała ona środków przejściowych w stosunku do centrów koordynacyjnych, których wniosek o odnowienie zezwolenia nie został rozpatrzony w dniu notyfikacji zaskarżonej decyzji lub których zezwolenie wygasało wraz z notyfikacją tej decyzji lub tuż po niej (wyrok Trybunału z dnia 22 czerwca 2006 r. w sprawach połączonych C-182/03 i C-217/03 Belgia i Forum 187 przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. I-5479, zwany dalej „wyrokiem w sprawie Forum 187"). Tego samego dnia Trybunał wyrokiem w sprawie C-399/03 Komisja przeciwko Radzie, Zb.Orz. s. I-5629, stwierdził nieważność decyzji 2003/531.

18 Pismem z dnia 4 lipca 2006 r. Komisja zwróciła się do władz belgijskich o dostarczenie jej w terminie 20 dni roboczych pewnych informacji, które umożliwiłyby jej podjęcie dalszych kroków po wydaniu wyroku w sprawie Forum 187.

19 W dniu 27 grudnia 2006 r. Królestwo Belgii przyjęło zawierającą różnego rodzaju przepisy ustawę (zwaną dalej „ustawą z 2006 r."; *Moniteur belge* z dnia 28 grudnia 2006, s. 75266) umożliwiającą przedłużenie do dnia 31 grudnia 2010 r. – nawet ze skutkiem wstecznym – zezwoleń wszystkich centrów koordynacyjnych, które by o to wnioskowały. Za wyjątkiem centrów, w przypadku których zezwolenia zostały odnowione, wskutek wydania postanowienia w sprawie Forum 187 w okresie od dnia 17 lutego 2003 r. do dnia 31 grudnia 2005 r. ustawa z 2006 r. przewidywała, że ta możliwość przedłużenia byłaby również dostępna dla centrów koordynacyjnych, których zezwolenia tracą ważność w okresie od dnia 1 stycznia 2006 r. do dnia 31 grudnia 2010 r., oraz dla nieokreślonej dokładnie liczby centrów, których zezwolenia tracą ważność najpóźniej w dniu 31 grudnia 2005 r., a które jednak do tego dnia nie złożyły wniosku o ich odnowienie. Powyższa ustawa nie została podana do wiadomości Komisji zgodnie z art. 88 ust. 3 WE, ale jej wejście w życie zostało uzależnione od potwierdzenia przez Komisję braku zastrzeżeń z jej strony.

20 Po kilkukrotnych przypomnieniach i wymianie pism z Komisją władze belgijskie dostarczyły w dniu 16 stycznia 2007 r. informacji, których instytucja ta zażądała w dniu 4 lipca 2006 r. Następnie dostarczyły one dodatkowych wyjaśnień w pismach z 8 i 16 lutego 2007 r. Ponadto w dniach 5 lutego, 15 lutego oraz 5 marca 2007 r. władze te trzykrotnie spotkały się z Komisją.

21 Pismem z dnia 21 marca 2007 r. Komisja poinformowała władze belgijskie o swej decyzji o rozszerzeniu zakresu wszczętego w dniu 27 lutego 2002 r. formalnego postępowania wyjaśniającego w przedmiocie systemu dotyczącego centrów koordynacyjnych. Decyzja ta oraz skierowane do zainteresowanych stron wezwanie do przedstawienia uwag w przedmiocie środków tymczasowych, które Komisja była zobowiązana ustanowić zgodnie z wyrokiem w sprawie Forum 187, zostały opublikowane w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej z* dnia 16 maja 2007 r. (Dz.U. C 110, s. 20).

22 W dniu 13 listopada 2007 r. Komisja zakończyła to formalne postępowanie wyjaśniające wydaniem decyzji 2008/283/WE w sprawie systemu pomocy ustanowionego przez Belgię na rzecz centrów koordynacyjnych mających siedzibę w Belgii, zmieniającej decyzję z 2003 r. (Dz.U. L 90, s. 7, zwanej dalej „zaskarżoną decyzją").

23 Zaskarżona decyzja zmienia przede wszystkim art. 2 decyzji z 2003 r. w ten sposób, że centra koordynacyjne, których wniosek o odnowienie nie został rozpatrzony w dniu notyfikacji zaskarżonej decyzji lub których zezwolenie wygasało wraz z notyfikacją tej decyzji lub tuż po niej, czyli w okresie pomiędzy dniem 18 lutego 2003 r. a dniem 31 grudnia 2005 r., mogą być objęte spornym systemem do dnia 31 grudnia 2005 r., a ich zezwolenia mogą być odnawiane do tego samego dnia. Następnie, w odniesieniu do czterech centrów, których zezwolenia zostały po wydaniu postanowienia w sprawie Forum 187 odnowione na czas nieokreślony, w zaskarżonej decyzji wskazano, że komunikat Komisji z dnia 16 lipca 2003 r. mógł stanowić dla tych centrów podstawę uzasadnionych oczekiwań co do okoliczności, iż będą one mogły być objęte spornym systemem aż do dnia wydania przez Trybunał wyroku w sprawie głównej. Ponieważ wyrok ten został wydany w dniu 22 czerwca 2006 r., zaskarżona decyzja, uwzględniając podatkowy charakter środka, rozszerza możliwość skorzystania z zasady uzasadnionych oczekiwań, aby w ten sposób umożliwić tym centrom koordynacyjnym skorzystanie ze spornego systemu aż do końca trwającego w chwili wydania tego wyroku zwykłego okresu podatkowego. Wreszcie zaskarżona decyzja uznaje ustawę z 2006 r. za niezgodną ze wspólnym rynkiem w zakresie, w jakim jej przepisy mają na celu przedłużenie funkcjonowania systemu centrów koordynacyjnych poza dzień 31 grudnia 2005 r.

24 Artykuł pierwszy zaskarżonej decyzji brzmi następująco:

„W art. 2 decyzji [z 2003 r.] dodaje się, co następuje:

»Centra koordynacyjne, których wniosek o przedłużenie [odnowienie] zezwolenia nie został jeszcze rozpatrzony w dniu wydania zaskarżonej decyzji lub których zezwolenie wygasało wraz z datą notyfikowania tej decyzji lub tuż po niej, to znaczy między datą tego notyfikowania a dniem 31 grudnia 2005 r., mogą wciąż korzystać z systemu centrów koordynacyjnych do dnia 31 grudnia 2005 r. Przedłużanie [odna-

wianie] zezwoleń [dla] wspomnianych centrów koordynacyjnych jest dozwolone najwyżej do dnia 31 grudnia 2005 r.«”.

25 Zgodnie z art. 2 zaskarżonej decyzji:

„Cztery centra koordynacyjne mające siedzibę w Belgii, których zezwolenia zostały przedłużone [odnowione] na czas nieokreślony w oparciu o postanowienie [w sprawie Forum 187], mogą korzystać z systemu [dotyczącego] centrów koordynacyjnych do dnia zakończenia zwykłego okresu opodatkowania obowiązującego w dniu 22 czerwca 2006 r.”.

26 Artykuł 3 zaskarżonej decyzji stanowi:

„Ustawa z […] 2006 r. jest niezgodna ze wspólnym rynkiem w zakresie, w jakim jej przepisy mają na celu przedłużenie, w drodze nowych decyzji o przedłużeniu [odnawianiu] zezwoleń, systemu centrów koordynacyjnych poza dzień 31 grudnia 2005 r.

Komisja wzywa w konsekwencji Belgię do rezygnacji z wprowadzenia w życie wymienionych przepisów ustawy z […] 2006 r.”.

27 Artykuł 4 zaskarżonej decyzji brzmi natomiast:

„Artykuł 1 stosuje się od dnia 18 lutego 2003 r.”.

Przebieg postępowania i żądania stron

28 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 22 lutego 2008 r. skarżąca wniosła niniejszą skargę.

29 Odrębnym pismem złożonym tego samego dnia skarżąca przedstawiła także wniosek o rozpoznanie sprawy w trybie przyspieszonym na podstawie art. 76a regulaminu Sądu. Komisja przedstawiła swe uwagi w przedmiocie tego wniosku w dniu 13 marca 2008 r., po upływie przeznaczonego na to terminu. W dniu 17 marca 2008 r. prezes ósmej izby Sądu postanowił o włączeniu tych uwag do akt sprawy. W postanowieniu z dnia 19 marca 2008 r. Sąd (ósma izba) oddalił wniosek o rozpoznanie sprawy w trybie przyśpieszonym.

30 Na podstawie sprawozdania sędziego Sąd postanowił otworzyć postępowanie ustne.

31 Wystąpień stron i ich odpowiedzi na pytania Sądu wysłuchano na rozprawie, która miała miejsce w dniu 2 lipca 2009 r.

32 W trakcie rozprawy zażądano od Komisji dołączenia do akt sprawy rozporządzenia królewskiego z dnia 19 grudnia 2008 r. dostosowującego przepisy podatkowe dotyczące dodatkowego zobowiązania podatkowego w przypadku braku lub niewystarczających kwot zaliczek ze strony niektórych centrów koordynacyjnych (*Moniteur belge* z dnia 30 grudnia 2008 r., s. 68976), a skarżąca nie wniosła żadnych zastrzeżeń w tym względzie. Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 3 lipca 2009 r. Komisja uczyniła zadość temu żądaniu.

33 Procedura ustna została zamknięta w dniu 13 lipca 2009 r.

34 Skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji, w zakresie w jakim nie przewiduje ona odpowiedniego okresu przejściowego,

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

35 Komisja wnosi do Sądu o:

— odrzucenie skargi jako niedopuszczalnej lub oddalenie jej jako bezzasadnej,

— obciążenie skarżącej kosztami postępowania.

Co do prawa

36 Nie podnosząc formalnego zarzutu niedopuszczalności na podstawie art. 114 regulaminu Sądu, Komisja twierdzi, że skarga jest niedopuszczalna ze względu na to, że skarżąca nie ma interesu prawnego, a zaskarżona decyzja nie dotyczy jej bezpośrednio. W pierwszej kolejności należy zbadać, czy zachodzi bezwzględna przeszkoda procesowa ze względu na brak interesu prawnego.

Argumenty stron

37 Komisja przypomina, że, po wydaniu postanowienia w sprawie Forum 187, władze belgijskie odnowiły zezwolenie skarżącej jedynie do dnia 31 grudnia 2005 r. Następnie skarżąca wielokrotnie ponawiała wnioski o przedłużenie okresu obowiązywania jej zezwolenia aż do dnia 31 grudnia 2010 r., jednak władze belgijskie nie uwzględniły tych wniosków. Komisja twierdzi także, że w dniu złożenia skargi skarżąca nie była już w żaden sposób uprawniona do objęcia spornym systemem, na które to uprawnienie mogłaby się powoływać przed władzami belgijskimi. Przeciwnie, wydaje się, że władze te specjalnie ograniczyły okres obowiązywania zezwolenia do dnia 31 grudnia 2005 r., czyli daty odpowiadającej końcowi ustalonego w zaskarżonej decyzji okresu przejściowego. W opinii Komisji zaś władze belgijskie ostatecznie określiły status skarżącej, wydając decyzję ograniczającą okres obowiązywania zezwolenia do dnia 31 grudnia 2005 r., która to decyzja nigdy nie została zakwestionowana przed sądem belgijskim.

38 Zaskarżona decyzja potwierdza zatem jedynie przysługujące skarżącej prawo do objęcia spornym systemem aż do końca okresu obowiązywania jej zezwolenia. Data 31 grudnia 2005 r. została bowiem najpierw ustalona przez władze belgijskie, a następnie ponowiona w zaskarżonej decyzji. Zresztą podstawą określonego w zaskarżonej decyzji okresu przejściowego była także okoliczność, że przedłużenie okresu obowiązywania zezwoleń dla wszystkich centrów, za wyjątkiem czterech z nich, do określonego dnia (podczas gdy w postanowieniu w sprawie Forum 187 nie ustalono żadnej daty) potwierdza stanowisko w przedmiocie odpowiedniego okresu przejściowego zajęte przez władze belgijskie i centra koordynacji. Data ta miała bowiem dla władz belgijskich charakter docelowy, o czym poinformowały one władze wspólnotowe, jak wynika to z motywu pierwszego decyzji 2003/531.

39 W odniesieniu do argumentu skarżącej, że podjęta przez władze belgijskie decyzja o ograniczeniu możliwości odnawiania zezwoleń do dnia 31 grudnia 2005 r. wynikała z troski o przestrzeganie przepisów wspólnotowych, Komisja odpiera, iż władze te jednostronnie zdecydowały się ograniczyć okres obowiązywania zezwolenia skarżącej do dnia 31 grudnia 2005 r., nie będąc do tego zobowiązane przez przepisy wspólnotowe. Postanowienie w sprawie Forum 187 zawieszało bowiem wykonanie decyzji z 2003 r. w zakresie, w jakim zakazywała ona odnawiania zezwoleń dla centrów koordynacyjnych, nie określając jednak ograniczeń czasowych dla tych nowych okresów obowiązywania. Ponadto, w przypadku kilku centrów, władze belgijskie odnowiły zezwolenia na dłuższy okres czasu, podczas gdy odmówiły tego w przypadku skarżącej, choć mogły to w następstwie wydania tego postanowienia uczynić.

40 W odniesieniu do twierdzenia skarżącej, zgodnie z którym, w przypadku ścisłego zastosowania ustawy belgijskiej, jest ona uprawiona do odnowienia jej zezwolenia na dziesięć lat, Komisja odpiera, że zajmowanie stanowiska w przedmiocie wykładni prawa belgijskiego nie jest zadaniem organów unijnych. Jeśli nawet jednak skarżąca dysponowałaby takim prawem, powinna ona była, w opinii Komisji, powołać się na nie przed sądem krajowym, podważając ograniczenie jej zezwolenia, czego jednak nie uczyniła. Ten brak wniesienia skargi spowodował, w opinii Komisji, że ograniczenie obowiązywania zezwolenia w czasie stało się ostateczne. Komisja podnosi ponadto, że skarżąca nie wyjaśnia, dlaczego jej zdaniem ten brak wniesienia skargi jest pozbawiony znaczenia dla sprawy.

41 W tych okolicznościach Komisja twierdzi, że skarżąca nie ma interesu w uzyskaniu stwierdzenia nieważności zaskarżonej decyzji ze względu na to, iż decyzja ta nie ustanawia odpowiedniego okresu przejściowego. Nie wspomina ona o żadnym aktualnie istniejącym interesie prawnym i nie dostarcza żadnych informacji świadczących o tym, że władze belgijskie nosiły się z zamiarem przedłużenia okresu obowiązywania jej zezwolenia poza dzień 31 grudnia 2005 r.

42 Skarżąca twierdzi że posiada mający osobisty charakter, istniejący i aktualny, interes prawny w kwestionowaniu zaskarżonej decyzji.

43 Podważa ona przede wszystkim to, że uprawnienie do wniesienia skargi przeciwko zaskarżonej decyzji mogą posiadać jedynie te centra koordynacyjne, które w dniu tego wniesienia skargi korzystały z obowiązujących zezwoleń. Pozbawia to ją jakiejkolwiek możliwości zakwestionowania zaskarżonej decyzji. Twierdzi ona więc, że okoliczność uwarunkowania dopuszczalności skargi od istnienia w dniu jej wniesienia formalnego zezwolenia, podczas gdy posiadanie takiego zezwolenia jest uzależnione od określenia w zaskarżonej decyzji okresu przejściowego, jest pozbawiona znaczenia dla sprawy.

44 Skarżąca twierdzi następnie, iż istnieje po jej stronie uprawnienie do korzystania z objęcia systemem dotyczącym centrów koordynacyjnych. W tym względzie kwestionuje ona, po pierwsze, to, że ograniczenie okresu obowiązywania zezwoleń do dnia 31 grudnia 2005 r. jest efektem uznania przez władze belgijskie okresu przejściowego kończącego się w tym dniu za właściwy. To ograniczenie jest bowiem

jedynie wynikiem spoczywającego na Belgii obowiązku przestrzegania decyzji wydanych przez organy wspólnotowe, a w szczególności decyzji z 2003 r. i postanowienia w sprawie Forum 187. W opinii skarżącej okoliczność, że władze belgijskie dostosowały się do nich, nie może być wykorzystywana jako argument przeciwko jej interesowi prawnemu. Skarżąca podważa z drugiej strony to, że rozpatrywane ograniczenie stanowi dobrowolne działanie ze strony władz belgijskich. W tym względzie opiera się ona na fakcie, że, wskutek wydania wyroku w sprawie Forum 187, władze belgijskie zażądały od centrów koordynacyjnych, których dotyczył ten wyrok, złożenia wniosków o potwierdzenie ich zezwoleń; powołuje się ona także na przyjęcie ustawy z 2006 r. i związane z tym przyjęciem prace ustawodawcze. Zakładając nawet, że to ograniczenie ma charakter dobrowolny, skarżąca stoi na stanowisku, że władze belgijskie zostały uprawnione do jego ustanowienia na innej podstawie niż rozporządzenie królewskie nr 187, które nadaje przysługujące jej uprawnienie w przedmiocie okresu obowiązywania zezwolenia.

45 Skarżąca podnosi, że jej interes prawny polega na uzyskaniu potwierdzenia utrzymania w mocy rozpatrywanego systemu także po dniu 31 grudnia 2005 r. i zastosowania przez władze belgijskie rozporządzenia królewskiego nr 187. Dokładniej rzecz ujmując, opierając się na orzecznictwie, skarżąca twierdzi, że może ona powołać się na swe uprawnienia przed belgijską administracją podatkową i ma prawo do uzyskania, w zastosowaniu rozporządzenia królewskiego nr 187, okresu obowiązywania zezwolenia do dnia 31 grudnia 2010 r., co uzasadnia jej interes prawny.

46 Skarżąca podważa ponadto twierdzenie, zgodnie z którym nie dostarczyła ona żadnych informacji świadczących o tym, że władze belgijskie nosiły się z zamiarem przedłużenia okresu obowiązywania jej zezwolenia poza 2005 r. Twierdzi ona, że świadczy o tym pismo skierowane do niej przez władze belgijskie w dniu 11 czerwca 2008 r.

47 Skarżąca twierdzi wreszcie, że nie można wyciągać konsekwencji z faktu, iż władze belgijskie nie zażądały stwierdzenia nieważności zaskarżonej decyzji. Jeśli chodzi o okoliczność, że nie zaskarżyła ona rozporządzenia królewskiego z dnia 10 czerwca 2004 r., jest ona pozbawiona znaczenia dla sprawy. Ponadto, dopóki uprawnienie do odpowiedniego okresu przejściowego nie zostanie potwierdzone, jakakolwiek skarga przeciwko władzom belgijskim będzie bezskuteczna.

Ocena Sądu

48 Należy przypomnieć, że, zgodnie z utrwalonym orzecznictwem, skarga o stwierdzenie nieważności wniesiona przez osobę fizyczną lub prawną jest dopuszczalna jedynie w zakresie, w jakim osoba ta ma interes prawny w stwierdzeniu nieważności zaskarżonego aktu. Taki interes zakłada, że samo stwierdzenie nieważności zaskarżonego aktu będzie miało wiążące skutki prawne i że w wyniku skargi strona skarżąca będzie mogła uzyskać jakąś korzyść (postanowienie Sądu z dnia 30 kwietnia 2007 r. w sprawie T-387/04 EnBW Energie Baden-Württemberg przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. II-1195, pkt 96, i przytoczone tam orzecznictwo).

49 Interes prawny musi istnieć i być aktualny (wyrok Sądu z dnia 17 września 1992 r. w sprawie T-138/89 NBV i NVB przeciwko Komisji, Rec. s. II-2181, pkt 33), a podlega on ocenie według stanu na dzień wniesienia skargi (wyrok Trybunału z dnia 16 grudnia 1963 r. w sprawie 14/63 Forges de Clabecq przeciwko Wysokiej Władzy, Rec. s. 719, 748, oraz wyrok Sądu z dnia 24 kwietnia 2001 r. w sprawie T-159/98 Torre i in. przeciwko Komisji, RecFP s. I–A-83 i II-395, pkt 28). Musi on jednak trwać, pod rygorem umorzenia postępowania, do momentu wydania orzeczenia sądowego (wyrok Trybunału z dnia 7 czerwca 2007 r. w sprawie C-362/05 P Wunenburger przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. I-4333, pkt 42, i przytoczone tam orzecznictwo).

50 W niniejszym przypadku należy przede wszystkim przypomnieć, że, zgodnie z art. 1 zaskarżonej decyzji, zmieniającym art. 2 decyzji z 2003 r., skarżąca mogła wciąż korzystać z systemu dotyczącego centrów koordynacyjnych do dnia 31 grudnia 2005 r.

51 Należy następnie podnieść, że, wskutek wydania postanowienia w sprawie Forum 187, władze belgijskie rozporządzeniem królewskim z dnia 10 czerwca 2004 r. odnowiły jej zezwolenie do dnia 31 grudnia 2005 r. i że, pomimo ponawianych przez nią wniosków

do władz belgijskich, nie uzyskała ona odnowienia przyznanego w rozporządzeniu królewskim zezwolenia, ani przedłużenia okresu jego obowiązywania.

52 W tym względzie należy stwierdzić, że decyzja o ograniczeniu okresu obowiązywania zezwolenia skarżącej do dnia 31 grudnia 2005 r. została podjęta przez władze belgijskie, które nie były do tego w żaden sposób zobowiązane. Trybunał w postanowieniu w sprawie Forum 187 zawiesił bowiem wykonanie decyzji z 2003 r. w zakresie, w jakim zakazywała ona odnawiania zezwoleń dla centrów koordynacyjnych, nie wyznaczając innych ograniczeń czasowych okresu obowiązywania zezwoleń innych niż to ograniczenie, które było przedmiotem rozstrzygnięcia wydanego przez Trybunał w sprawie głównej. Ponadto, jak przyznała skarżąca na rozprawie w odpowiedzi na zadane przez Sąd pytanie, władze belgijskie mogły odnowić jej zezwolenie na czas nieokreślony, tak jak to uczyniły zresztą w przypadku czterech innych centrów, przy czym, zgodnie z postanowieniem w sprawie Forum 187, to odnowienie nie mogło wywierać skutków po dniu ogłoszenia wyroku w sprawie Forum 187. Należy zatem odrzucić te argumenty skarżącej, zgodnie z którymi ograniczenie przez władze belgijskie odnowienia jej zezwolenia do dnia 31 grudnia 2005 r. jest skutkiem wywiązywania się przez władze belgijskie z obowiązków wspólnotowych, a także te jej argumenty, za pomocą których kwestionuje ona dobrowolność tego działania władz belgijskich.

53 Z powyższego wynika, że, począwszy od dnia 31 grudnia 2005 r., skarżąca nie posiada już ważnego z punktu widzenia prawa belgijskiego zezwolenia, a zatem nie jest już zgodnie z prawem objęta systemem podatkowym dotyczącym centrów koordynacyjnych. Skarżąca twierdzi jednak w swej skardze, że po dniu 31 grudnia 2005 r. nadal korzystała ona z systemu podatkowego dotyczącego centrów koordynacyjnych, w szczególności w latach 2006–2007. W odpowiedzi na pytanie w przedmiocie tego twierdzenia zadane przez Sąd skarżąca odparła w swej replice, że należy je rozumieć w ten sposób, że w odniesieniu do lat 2006–2007, domagała się ona objęcia jej tym systemem. Wyrażało się to w szczególności złożeniem u odpowiednich władz belgijskich wniosku o potwierdzenie zachowania statusu centrum koordynacyjnego aż do dnia 31 grudnia 2010 r., składaniem za lata 2006–2007 oświadczeń podatkowych uwzględniających zastosowanie tego sytemu, i, wreszcie, przez ciągłe informowanie organów belgijskiej administracji podatkowej o swym statusie. Argumentacja ta nie może jednak zostać przyjęta. Fakt domagania się zastosowania w stosunku do niej tego systemu nie pozwala uznać, że skarżąca nadal była nim, zgodnie z prawem belgijskim, objęta.

54 W tych okolicznościach stwierdzić należy, że skarżąca nie może domagać się zastosowania w stosunku do niej okresu przejściowego, w rozumieniu postanowienia w sprawie Forum 187, kończącego się poza okresem określonym w zaskarżonej decyzji, czyli po dniu 31 grudnia 2005 r.

55 Celem okresu przejściowego jest bowiem zapewnienie przejścia między dwoma sytuacjami, a mianowicie, w niniejszym przypadku, pomiędzy sytuacją, w której skarżąca jest objęta systemem podatkowym dotyczącym centrów koordynacyjnych, a sytuacją, w której nie jest już nim objęta. Z pkt 163 wyroku w sprawie Forum 187 wynika zaś, że centra koordynacyjne, których ten wyrok dotyczy, należy objąć takim okresem przejściowym, który w rozsądny sposób umożliwi im dostosowanie się do konsekwencji wynikających z wydania decyzji z 2003 r.

56 Uwzględniając zaś, że, począwszy od dnia 31 grudnia 2005 r., skarżąca nie jest już objęta systemem podatkowym dotyczącym centrów koordynacyjnych, nie można uznać, że celem jakiegokolwiek okresu po tej dacie, podczas którego skarżąca była objęta tym systemem, była możliwość dostosowania się do nowej sytuacji, ponieważ znajdowała się ona już w tej nowej sytuacji. Zatem w przypadku, gdyby niniejsza skarga została uwzględniona, skarżącej nie można objąć ze skutkiem wstecznym okresem przejściowym po dniu 31 grudnia 2005 r. ze względu na to, że taki okres byłby bezprzedmiotowy.

57 W sytuacji, gdy dane centra koordynacyjne nie posiadają już ważnego zezwolenia, brak możliwości objęcia ich, także ze skutkiem wstecznym, dłuższym okresem przejściowym, wynika zresztą z postanowienia w sprawie Forum 187. W ramach rozpatrywania wniosku o zawieszenie wykonania decyzji z 2003 r., która zakazywała odnawiania zezwoleń niektórych z centrów prezes Trybunału uznał bowiem, że, w przypadku gdyby wnioskowane zawieszenie nie zostało zarządzone, wydane na korzyść skarżących w sprawie głównej rozstrzygnięcie byłoby, w zakresie dotyczącym systemu przejściowego, w znacznej mierze pozbawione skuteczności ze względu na to, iż ewentualne środki o charakterze finansowym nie wydają się właściwe do przywrócenia stabilności ram prawnych działalności centrów koordynacyjnych (postanowienie w sprawie Forum 187, pkt 146).

58 Z powyższego wynika, że, biorąc pod uwagę przedmiot skargi zmierzającej do stwierdzenia nieważności zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim nie ustanawia ona odpowiedniego okresu przejściowego, stwierdzenie nieważności tej decyzji nie przysporzy tej skarżącej żadnej korzyści.

59 Żaden z przedstawionych przez skarżącą argumentów nie umożliwia zakwestionowania powyższych rozważań.

60 Jeśli chodzi o argumenty skarżącej, zgodnie z którymi jej interes prawny polega na uzyskaniu potwierdzenia utrzymania w mocy rozpatrywanego systemu także po dniu 31 grudnia 2005 r. i zastosowania przez władze belgijskie rozporządzenia królewskiego nr 187, z orzecznictwa wynika, że w przypadku, w którym nie można by było wykluczyć, iż, jeśli jej skarga zostałaby uwzględniona, skarżąca mogłaby wystąpić do władz krajowych z pewnymi żądaniami, a co najmniej doprowadzić do zbadania jej wniosku przez te władze, istnienie jej interesu prawnego jest uzasadnione (zob. podobnie wyroki Sądu: z dnia 22 listopada 2001 r. w sprawie T-9/98 Mitteldeutsche Erdöl-Raffinerie przeciwko Komisji, Rec. s. II-3367, pkt 34 i 38; z dnia 12 września 2007 r. w sprawie T-348/03 Koninklijke Friesland Foods przeciwko Komisji, niepublikowany w Zbiorze, pkt 72).

61 Należy jednak w pierwszej kolejności stwierdzić, że w niniejszym przypadku, nawet przy założeniu, iż skarga zostanie uwzględniona, skarżąca nie może podnieść przed władzami belgijskimi żadnego roszczenia dotyczącego konkretnie obejmującego ją okresu przejściowego, co jest przedmiotem niniejszego sporu. Jak bowiem wynika z powyższych rozważań, władze belgijskie nie mogą przyznać skarżącej, nawet ze skutkiem wstecznym, przedłużenia przyznanego już jej okresu przejściowego, skoro nie jest już ona objęta systemem podatkowym dotyczącym centrów koordynacyjnych. Następnie należy podnieść, że Trybunał w wyroku w sprawie Forum 187 nie stwierdził nieważności przepisów decyzji z 2003 r. uznającej ten system pomocy za niezgodny ze wspólnym rynkiem i nakazującej władzom belgijskim zniesienie go lub jego zmianę w taki sposób, aby był on zgodny ze wspólnym rynkiem. Wywierają one zatem skutki od dnia wydania decyzji z 2003 r., efektem czego władze belgijskie nie mogą przyznać odnowienia zezwolenia skarżącej jedynie na podstawie zarządzenia królewskiego nr 187. W przypadku stwierdzenia nieważności zaskarżonej decyzji konieczne byłoby zresztą wydanie przez Komisję nowej decyzji określającej

okres przejściowy, którym byłyby objęte wszystkie centra, a to ze względu na to, że w ramach rozpoznawania skargi o stwierdzenie nieważności zadanie Sądu nie polega na zastępowaniu zaskarżonej decyzji inną decyzją czy też wprowadzaniu do niej zmian (postanowienie Trybunału z dnia 11 maja 2000 r. w sprawie C-428/98 P Deutsche Post przeciwko IECC i Komisji, Rec. s. I-3061, pkt 28, oraz wyrok Sądu z dnia 26 września 2002 r. w sprawie T-199/99 Sgaravatti Mediterranea przeciwko Komisji, Rec. s. II-3731, pkt 141).

62 W tych okolicznościach stwierdzić należy, po pierwsze, że skarżąca nie jest w stanie uzasadnić swego interesu prawnego w zastosowaniu rozporządzenia królewskiego nr 187 po dniu 31 grudnia 2005 r. i, po drugie, że okoliczność, iż władze belgijskie nie wykluczyły objęcia jej spornym systemem po tym dniu, jest pozbawiona znaczenia dla sprawy.

63 Należy ponadto przypomnieć, że skarżąca nie może, aby uzasadnić swój interes w żądaniu stwierdzenia nieważności zaskarżonego aktu, powoływać się na wydarzenia przyszłe i o niepewnym charakterze (zob. wyrok Sądu z dnia 14 kwietnia 2005 r. w sprawie T-141/03 Sniace przeciwko Komisji, Zb.Orz. s. II-1197, pkt 26, i przytoczone tam orzecznictwo). Należy zaś podnieść, że, niezależnie od powyższych rozważań, żaden z przedstawionych przez skarżącą dowodów nie pozwala na ustalenie z całą pewnością, iż, w przypadku stwierdzenia nieważności zaskarżonej decyzji, władze belgijskie na podstawie rozporządzenia królewskiego nr 187 przedłużyłyby, ze skutkiem wstecznym, okres obowiązywania jej zezwolenia poza dzień 31 grudnia 2005 r. W szczególności nie wynika to ani z przedstawionych w załączniku do skargi pism władz belgijskich, które w istocie ograniczają się do potwierdzenia otrzymania pism skarżącej, ani z przedstawionego w załączniku do repliki pisma tych władz z dnia 11 czerwca 2008 r., z którego wynika, że dopóki nie zostanie wydane ostateczne rozstrzygnięcie w przedmiocie niniejszej skargi, organy belgijskiej administracji podatkowej nie nałożą dodatkowego zobowiązania podatkowego ani nie zastosują innych kar czy grzywien administracyjnych, które wynikają z nieuwzględnienia wnioskowanego przez skarżącą w jej oświadczeniach podatkowych zastosowania systemu dotyczącego centrów koordynacyjnych. Wbrew temu, co twierdzi skarżąca, tych dowodów nie można uznać za mające pewny i bezwarunkowy charakter przesłanki tego, że władze belgijskie nosiły się z zamiarem przedłużenia okresu obowiązywania jej zezwolenia poza dzień 31 grudnia 2005 r. Okoliczność, że władze belgijskie w odniesieniu do lat podatkowych 2006–2007 wpisały ją do rejestru z zastosowaniem zwykłego systemu podatkowego, stanowi zaś przesłankę przemawiającą za tezą przeciwną.

64 Jeśli chodzi o ustawę z 2006 r., podnieść należy, że w żadnym przypadku nie może ona uzasadniać interesu prawnego skarżącej. Te przepisy tej ustawy, które dotyczą systemu podatkowego dla centrów koordynacyjnych, nie weszły bowiem w życie. Data ich wejścia w życie powinna bowiem była zostać określona, zgodnie z art. 289 ustawy, w rozporządzeniu królewskim opracowywanym przez Conseil des ministres (radę ministrów), które nie zostało wydane. Jak zaś wynika z motywu osiemnastego zaskarżonej decyzji, to wejście w życie zostało przez władze belgijskie uzależnione od tego, czy Komisja nie podniesie żadnych zastrzeżeń w tym względzie. Instytucja ta w art. 3 zaskarżonej decyzji stanowi zaś, że ustawa z 2006 r. jest niezgodna ze wspólnym rynkiem w zakresie, w jakim jej przepisy zmierzają do przedłużenia, za pomocą nowych decyzji o odnowieniu zezwoleń, okresu obowiązywania systemu dotyczącego centrów koordynacyjnych poza dzień 31 grudnia 2005 r. W tym względzie należy podnieść, że, jak wynika z motywu szóstego rozporządzenia królewskiego z dnia 19 grudnia 2008 r., władze belgijskie „zaakceptowały [zaskarżoną] decyzję o niewprowadzaniu w życie [ustawy z 2006 r.]" w zakresie, w jakim dotyczy ona systemu dla centrów koordynacyjnych i poinformowały o tym podatników, których system ten dotyczył. Wynika z tego, że władze belgijskie nie zamierzały wprowadzać tej ustawy w życie. Wreszcie podnieść należy, że skarżąca nie kwestionuje wyraźnie zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim dotyczy ona ustawy z 2006 r. i że potwierdziła ona w trakcie rozprawy, iż nie musiała się ona powoływać na tę ustawę.

65 Należy wreszcie oddalić argumenty skarżącej oparte na tym, że dopuszczalność skargi nie może być uzależniona od istnienia w dniu jej wniesienia ważnego zezwolenia, skoro istnienie tego zezwolenia jest uzależnione od określenia ustalonego w zaskarżonej decyzji okresu przejściowego. Jak bowiem zaś wynika z powyższych rozważań, dzień, w którym przestała ona być objęta ważnym zezwoleniem, a zatem, w którym powinna ona była zastosować środki konieczne do dostosowania się do nowej sytuacji, został ustalony, w pierwszej kolejności, przez władze belgijskie, a nie przez Komisję w zaskarżonej decyzji. Po drugie, dopuszczalność niniejszej skargi jest uzależniona od występowania po stronie skarżącej interesu prawnego, a nie od istnienia w dniu wniesienia skargi ważnego zezwolenia, choć ta ostatnia okoliczność może mieć wpływ na wynik badania istnienia tego interesu prawnego.

66 Biorąc pod uwagę całość powyższych względów należy uznać, że skarżąca nie posiada interesu prawnego.

67 Skargę należy zatem odrzucić jako niedopuszczalną, bez konieczności badania podniesionego przez Komisję zarzutu niedopuszczalności opartego na tym, że zaskarżona decyzja nie dotyczy skarżącej bezpośrednio.

W przedmiocie kosztów

68 Zgodnie z art. 87 § 2 regulaminu kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Ponieważ skarżąca przegrała sprawę, należy obciążyć ją kosztami, zgodnie z żądaniem Komisji.

Z powyższych względów

SĄD (ósma izba)

orzeka, co następuje:

1) Skarga zostaje odrzucona jako niedopuszczalna.

2) Centre de coordination Carrefour SNC ponosi koszty postępowania.

Martins Ribeiro Papasavvas Dittrich

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 18 marca 2010 r.

Podpisy